

Camelia Ardelean la antipozii minimalismului postmodern

Camelia Ardelean recidivează. Ori, mai corect ar fi – ca să păstrăm terminologia dependențelor – să spunem că autoarea *Sonetelor fără perdea* sau a *Inimilor de porțelan* nu a fost niciodată abstinentă: pasiunea pentru sonet, în cazul ei, are ceva din trăinicia pietrei.

La braț cu Euterpe, noul volum al autoarei hunedorene, marchează simultan o vocație și o confirmare; în această lume de – vorba lui Balzac – ”dureroasă literatură”, a (mai) scrie sonet pare o întreprindere hazardată; nu însă și pentru Camelia Ardelean. Și o face dezinvolt, aparent fără efort, deși cel mai complicat (și greu de obținut) lucru e simplitatea. La orice pagină ai deschide volumul, ai senzația că te afli într-un tratat de prozodie: sonetele sunt

impecabile formal și perfect congruente cu conținutul.

”Cioplesc cu dalta-n litere de-aramă,
Sperând să-nainteze mai mult de-un cot
În trupul cald al verbului, să-not
Spre locul unde seva lui mă cheamă.”

Autoarea e la antipozii minimalismului (ca să fiu delicat) postmodern, concepția ei asupra poeziei și a rolului poetului fiind mai degrabă una romantică ori poate chiar parnasiană, dacă avem în vedere constrângerile formale. Și totuși, nimic desuet sau datat în versurile ei, din care ”răsar” intertextual Apollinaire ori altcândva Ulise. Remarcabil la Camelia Ardelean – și aici un rol preeminent îl vor fi avut fără îndoială studiile filologice – este că a asimilat fără rest lecția poeziei, croindu-și un drum al ei, original fără ostentație și complet lipsit de manieră; Camelia Ardelean nu e epigonul nimănui, pentru

că – vorba lui Montaigne – ”este ea însăși materia cărții sale”.

”Cu traista-n băț am pribegit prin lume,
La timp pierdut am stat voios la rând,
Perfecta rimă-n juru-mi căutând –
Un pact cu muza aptă să mă-ndrume.”

Dacă e adevărat ce spunea Roman Jakobson (și nu avem niciun motiv să nu îl credem), dacă ”funcția poetică paradigmaticizează sintagma”, avem în sonetele Cameliei Ardelean dovada tipografică – deși ele ar putea fi dăltuite și în altă materie – a perenității unei specii poetice transistorice, care – fără să ignore sensibilitatea și orizontul de așteptare diferite ale cititorului contemporan – stă sub semnul eternului. Pentru că Euterpe e o muză. Și deci, nemuritoare. Chapeau bas!

Conf. Dr. Virgil Borcan

Motto:

"Coroana literaturii este poezia. Poezia este finalul și țelul literaturii. Ea reprezintă cea mai sublimă activitate a minții umane; constituie atingerea frumuseții și delicateții..."

William Somerset Maugham (1874-1965)

*Mulțumiri deosebite sponsorului acestui volum, Asociația Culturală "Orăștie, vatră de cultură strămoșească", reprezentată/condusă de profesorul **Miron Simedrea**.*

*Călduroase mulțumiri colegului meu de la A.S.O.C.A. (Asociația Oamenilor de Cultură și Artă din județul Hunedoara), **Paul Vețan**, pentru realizarea graficii volumului.*

Cioplesc cu dalta-n litere de-aramă

Cioplesc cu dalta-n litere de-aramă,
Sperând să-naintezi mai mult de-un cot
În trupul cald al verbului, să-not
Spre locul unde seva lui mă cheamă.

Înjgheb umil un soi de Barbă-Cot,
Ce tropăie mărunț în caligramă;
Un pui de cerb, rebel, se bagă-n seamă
Și-n dreapta lui răsare un... enot.

Cu pensula din slove fac retușuri,
Mânat de râvna lui Apollinaire;
Extrag și raze boante din ghețușuri –

Sar așchii-n ploi în jocul auster.
Smulg din cuvânt chiar două-trei arcușuri;
Pe coala surdă versu-i grănicer.

Se țin de tine noimele ca scaiul

Se țin de tine noimele ca scaiul,
Atunci când te cufunzi în mustul clipei
Și ca un șoim abandonat arípei,
Te-arunci în plin, nădăjduind că-i raiul.

Bălăcărind amici sub fumul pipei,
Mai scormonești în slove cu vătraiul;
Actor dibaci în rolul de-a niznaiul,
În viclenie ești amic risipei.

Hornar abil, obișnuit cu zgura,
Nu te sfiești să-ți murdărești veșmântul –
Victorios, în strigăte de ”ura”,

Plin de avânt îmbăloșezi cuvântul;
Nu bănuiești că-n toată tevatura,
Cu brațe vii te-nvăluie pământul.

Aștepți tăcut să te întorci acasă

Aștepți tăcut să te întorci acasă,
Pe insula din tine, undeva...
(Precum Ulise, cel ce se-agăța
În “pânza” lui Neptun, mai cazi în plasă.)

Deguști un șpriț cu eul, o cafea,
Î(ț)i îndulcești în treacăt o grimasă;
Descătușat de ultima angoasă,
Î(ț)i retrimiți în fugă o bezea.

Adesea cheia se blochează-n broască,
Iar tu rămâi afară ca un prost;
Cum frigul te pătrunde și n-ai iască,

Amnarul e-o legendă fără rost.
În jur se strâng mulțimi de gură-cască
Și-n sine nu mai afli adăpost.

Cu traista-n băț am pribegit prin lume

Cu traista-n băț am pribegit prin lume,
La timp pierdut am stat voios la rând,
Perfecta rimă-n juru-mi căutând –
Un pact cu muza aptă să mă-ndrume.

Mi-a oferit doar un contract plăpând –
Un biet sonet și câteva volume,
Zicând că are dreptul să prezume
Că spleenul mă va cotropi curând.

Aceste exprimări „vaticinante”
S-au dovedit a nu avea temei –
Mă paște chinu-a două variante:

Mă prăbușesc artistic pe polei
Ori mă arunc în zbor de parapante?
Ca un buimac mă-mpiedic de trohei.

Cenușă

Fior. Senzații. Lacrimi. Amăgire.
Minciuni. Angoase. Urlet. Izolare.
Orgolii frânte. Negru. Disperare.
Reproș. Dileme. Ani de risipire.

Cenușă. Fiere. Cruntă dezolare.
Cuvânt. Explozii. Pierdere de fire.
Mâhnire-adâncă. Gheață-n devenire.
Cavou în suflet. Vise la casare.

Fâșii de égo. Pauză de viață.
Izvor de critici. Vid de sentimente.
Poeme arse. Vorbe ca la piață.

Galop de ură. Nopti indiferente.
Pasaj în cuplu. Dragoste pe ață.
Pustiu de flăcări. Iarnă finalmente...

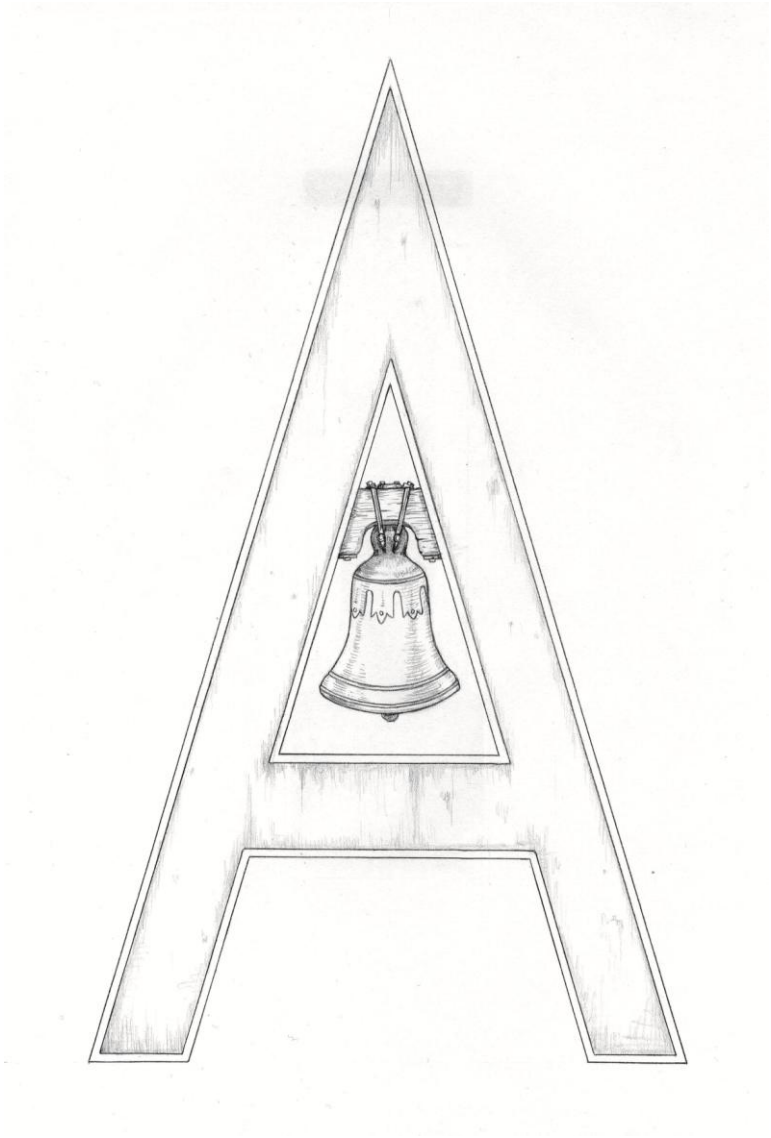
Bătrânul clopot...

Bătrânul clopot din calvarul zilei
Răsună în timpanul poeziei,
Cum zburdă vinul în potirul viei
Ce se agață-n marginea șindrilei.

Sorbim poveri din teascul agoniei,
La câțiva pași de-ndemnurile silei;
Captivă-ntre uluci, sămânța milei
Sucombă lângă pragul nebuniei.

Osânda unor ploii când te lovește,
Vocalele se sparg cu zgomot rece;
Consoanele zdrobite ca în clește

Se-nghesuie-n terține, câte zece.
Înoată-n sine teama, ca un pește –
Cuvântu-așteaptă muza, să-l disece.

În vechiul turn al dragostei e frig

În vechiul turn al dragostei e frig,
Fundatia-i statornic măcinată;
Din trainica, apusa-i cazemată
Rămas-a doar un lan de pipirig.

Observ că Afrodita e sedată
(Captivă pe domeniul ei, o strig);
Fâșiile de nopți se fac covrig
Și-n lună se mai stinge o sonată.

Când lira plăsmuirii a tăcut,
Realul își susține monologul;
Răceala are un puseu acut

Și timpul face pe cardiologul,
Dar clipa-i obosită de zăcut –
Ne șterge lacrimi stihul, demagogul.

Un vis nelocuit îmi dă târcoale

Un vis nelocuit îmi dă târcoale,
Cu patima unui amant nebun –
Restantă într-un joc inoportun,
Pășesc prin el cu versurile goale.

Nuanțe felurite, de păun,
Îmi urmăresc fantasmele egale;
Când recoltez, târziu, căințe pale,
Pe murgii fanteziei mă răzbun.

Expiră-avântul marilor proiecte
Din magma străvezie a juneții;
Se sparg în fașă noile traiecte

Lovite-n plin de marginile ceții;
Cu trupul plin de vaiete suspecte,
Se-nchid în mine noaptea și pereții.

La sărbătoarea scrierilor seci

La sărbătoarea scrierilor seci
(A vrăbiilor ce se cred egrete),
Aperitiv de inimi incomplete
E-acum servit în coarne de berbeci.

Sărbătoriții vin agale-n cete –
Li-i greu talentul. Dai să te apleci
De admirare; úmil îi petreci
(Un bob de har e-un munte prin lunete).

La supa de vocale jupuite
Se-nghesuie flămânzii de cuvinte –
Se-nfulecă haotic și se-nghite

Ce-ar trebui să izvorască-n minte;
Pe lista de creații „erudite”
E doar un vid gigantic și fierbinte.

Tu m-ai făcut să mă despoi de mine

Tu m-ai făcut să mă despoi de mine,
Să-năbuș tânguiriile absurde,
Să las ca iezii clipelor să zburde
Pe steiul ce lumina (mi-)o susține.

Departe sunt de miriștile surde,
Mă salți constant pe crestele andine,
Cu vulturii bārboși ori zepeline;
În puls gonesc fantasmele în ciurde.

Se-aud ecouri calde în privire –
Nesățios, mă scalzi în ochiu-ți magic.
Din tâmpla ta, un gând îmi dă de știre

Că toamna dintre noi sfârșește tragic;
Din iureșuri, încet, îmi vin în fire –
M-am strămutat în visul meu pelagic*.

*pelagic: marin (aici).

Un gol murdar ne spânzură de oase

Un gol murdar ne spânzură de oase,
În filme cu scenarii realiste;
Se-adună figuranții-n cap de liste,
Să prindă niște porții de grimase.

Se zbate optimismul să existe,
Dar timpul e un virus care coase
Pe inimi „cicatrice” dureroase,
Ce-adună solitudini în batiste.

Poetul e-o revoltă necesară,
Un vultur cu privire din oțeluri,
O scoică preistorică și rară,

O cursă-alambicată prin creneluri –
Semnțele de vis n-au cum să piară;
Prin sânge de cuvinte curg cerneluri.

Mi-s pleoapele cortine de brocart

Mi-s pleoapele cortine de brocart,
Ce-ascund o navă singură-n derivă,
Cu multe uragane în arhivă,
În timp ce-un zeu apatic stă de cart.

Plutesc speranțe-n stadiul de amibă,
În jurul ei, pe-un val cu râsul spart;
Colacii de salvare se împart
C-o mină zeflemistă, corozivă.

Ninsori cu sânge-n cala inundată
Stârnesc teroare, roșul o sugrumă.
Adun urgia clipei pe-o lopată,

Tavanul minții brusc mi se afumă;
Mă lupt să stau la soare conectată,
Prinzând din zbor o lacrimă postumă.

Pe steaua poeziei e-o făclie

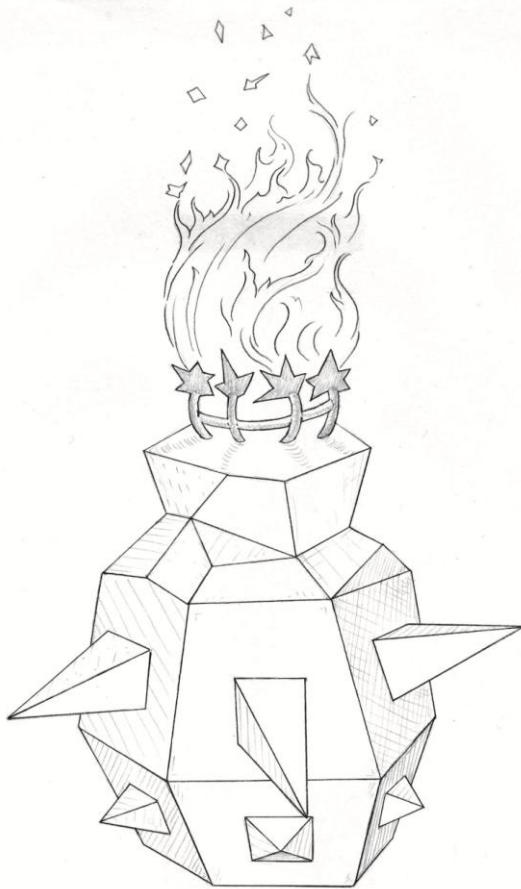
Pe steaua poeziei e-o făclie
Ce arde surd, cu gemete ciudate;
O flamură zenitul îl străbate
Și-obraznică, îmi face semne mie.

(Antractul minții-mi merge ca pe roate.)
O fi – a câta oară? – o solie
Din partea Euterpei ce mă-nvie
Atuncea când sirena morții bate?

În mine crește-un cer* cu ramuri ferme,
Spre creștetul luminii se extinde;
Se-ascunde timpu-n gaură de vierme

(În trupu-i verde, clipa se destinde).
Fioru-și sapă vad sub epiderme,
Și-n slove, noi senzații reaprinde.

*cer: arbore înrudit cu stejarul (aici).

De ce mai scriu...

De ce mai scriu când picură amurgul
Cu foșnet iluzoriu peste lume,
Când vidul rugăciunii n-are nume
Și-n stei de suflet tace Demiurgul?

Când Tyche, schimbătoare, face glume,
Iar seceta de vis inundă burgul,
La trap sau în galop când fuge murgul
Durerilor ce-n haită vin anume?

În mine o magnolie-nflorește,
Cu ramuri conectate la lumină;
Înot în trupu-i fraged ca un pește,

Uimirea de petale-mi este plină.
(Când verbul din adâncul meu descrește,
Îi dau să bea din seva opalină.)

Sunt doctor de suflet...

Sunt doctor de suflet, n-am diplome, bani,
Cu verbul în priză asist operații;
Nu-mi trebuie mită, atenții, ovații,
Tratez (in)amicii, îi vindec pe fani.

În iureșul tastei pretez inovații,
Pizmașii-i dărâm și-i înalț pe profani,
Îi scutur pe inșii de inimi orfani,
Alung doritorii și-atrag nechemații.

Mi-ascut bisturiul în colții de lup
Ai celor ce mușcă din trupul de frate;
Mă-nfrupt lăcomos din al verbului stup,

Amestec în miere poverile toate.
Vulcanii de slove din mine erup –
Mă-mpresură magmă de „paișpe” carate.

E dragostea o noimă perimată

E dragostea o noimă perimată –
Mi-e silă de cuvântul învechit,
Ce-și lasă purtătorul înrobit
Să zburde-n cerc prin visele-i de vată.

Când Eros, mâniat, te-a pălmuit,
Invadator pe steaua ta privată
Cu fluturi din mătase colorată,
Erato* în Infern s-a prăvălit.

Se zbenguie lehamitea-n cascade,
Deasupra unor hăuri cunoscute;
Se-aruncă-n ghenă flăcări retrograde

(Invocă timpul să le execute).
Roman(ț)e-absurde suferă-n izvoade;
Devine solitudinea virtute.

***Erato**: muza poeziei erotice.

Luat-am des iubirea-n zeflema

Sentința este dată: am greșit –
Luat-am des iubirea-n zeflema,
Atuncea când, febrilă, îmi cerșea
Un singur salt pe lamă de cuțit.

Curgea spre mine ca dintr-o cișmea,
Părea că nu deține un sfârșit,
Dar pasu-i sigur brusc s-a moleșit,
Stingându-se ce mai demult ardea.

Din ochiul strâmt, nu lacrimi aș culege,
Să-mi spăl din colbul strâns de neputință,
L-aș dezbăra de pumni și de ciomege,

Ce mi-au produs un rictus în ființă,
Și chiar dacă pustiul mi-este rege,
Aș înota-ntr-o mare de voință.

Păianjenul iubirii te-a-ncolțit

Păianjenul iubirii te-a-ncolțit:
Te simți în pânza-i searbădă insectă –
O pradă cu ursita circumspectă,
Ivită-ntr-un moment nepotrivit.

Ca membră în a fraierilor sectă,
Fortuna pare că te-a părăsit;
Te-nvârți pe loc în cercul otrăvit,
Primind în plex cu sete o directă.

Nevolnica de fire te îngroapă –
Sub maldărul de urlet e tăcere;
Din tine deziluzia se-adapă,

În roua de pe vis se-adună fiere.
În mlaștină ajungi plutind pe apă –
Vulcanul ți-e un sloi în decădere.

Sonetul e-o mătase deșirată

Sonetul e-o mătase deșirată,
Anostă, degrada(n)tă, după unii,
Petală ofilită de petunii,
Un clopot vechi și aripă-ngropată.

Aroma lui de fructul pasiunii
În lanțuri mă cuprinde și mă-mbată;
E-un gentilom în frac sau la cravată,
Ce străjuiește măreția lunii.

Î(m)i curg prin vene Shakespeare și Petrarca,
Fantoma lor plutește prin catrene;
Chiar dacă muza își îndreaptă (b)arca,

Tot mai ades, spre noime fumigene,
Li-i nemurirea dată de remarca:
„Fâșiile de suflet sunt antene”.

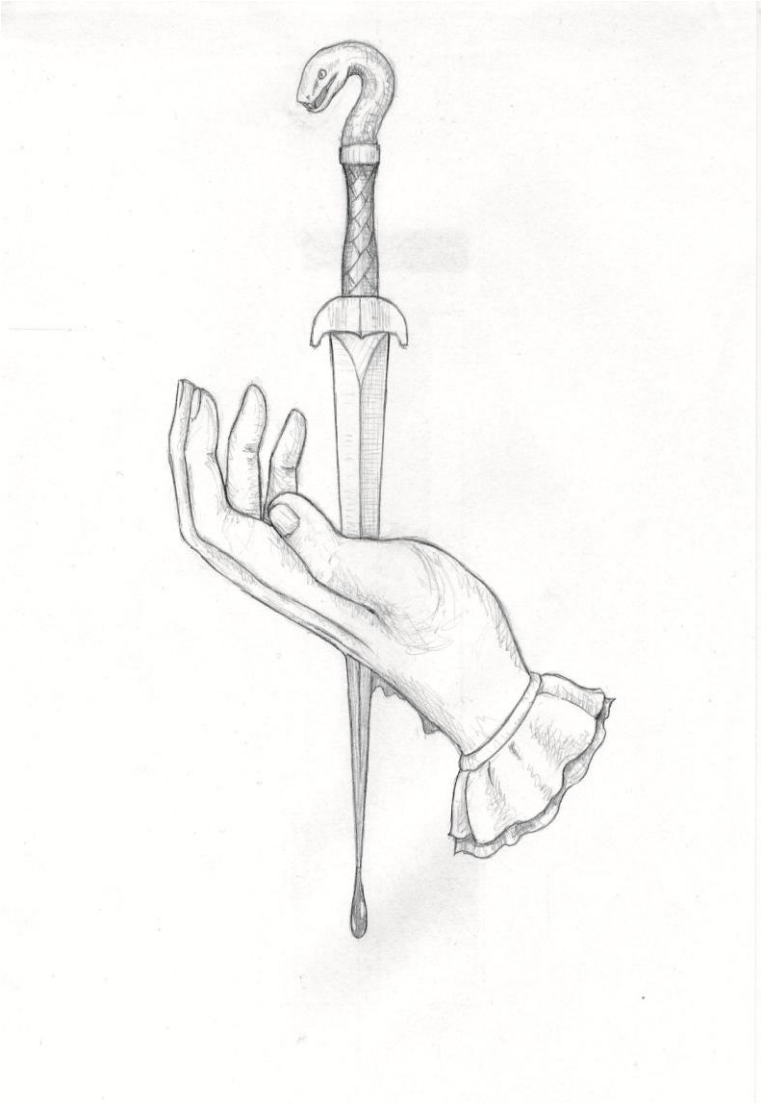
Mi-a sângerat încrederea în tine

Mi-a sângerat încrederea în tine,
Pumnalele minciunii-au sfârtecat-o;
Rănită-a fost, empatic, și Erato,
Într-un război cu umbrele străine.

Ne-a mai rămas iubirea în sfumato;
Din rama gri iluzii sar, ciorchine –
Se-nghesuie cadavrele pe șine,
Sub trenul ce pufnește în staccato.

La morga amintirilor plăpânde,
Luminile mai pâlpâie sfioase.
Cândva legate-n franjuri de mătase,

Minutele-mpreună sunt osânde.
Se-arată clipe veștede, hidoase;
Din suflet rup hienele, flămânde.

Perfuzia de-amor s-a terminat

Perfuzia de-amor s-a terminat –
Prin sângele aflat în abstenență
De drogul ce renunță la prezență,
Se plimbă doar un geamăt deșirat.

Culeg din mers o nouă repetență
La școala existenței-surogat –
În ploaia de închipuiri, constat
Că nu eram adesea pe frecvență.

Iluziile cad fără voință,
În golul de tăcere mă afund,
Se-ngroașă vidul în circumferință,

Neșansa-și bea otrava pân' la fund,
Îmi mușcă dorul, aprig, din ființă;
În mine-i umbra ciobului fecund.

Aleargă bidiviii toamnei iară

Aleargă bidiviii toamnei iară,
La carele de foc, li-i coama-n vânt;
Își sprijină copitele-n pământ
Și-n salturi se aruncă, parcă zboară.

Resimt furtuna-n margini de cuvânt;
Vânez din mers o slovă solitară
Și storc de sevă soarta-i liniară,
Suspine vechi în inimă-i împlânt.

Atâtea-mbrățișări se sting în șoapte –
Poetul și rebelul anotimp
Și-mpréună tic-tacurile-n noapte,

În slalom rupt din ițele de timp;
O bufniță trezită-n miazănoapte*
Le dăruie solfegii-n contratimp.

***miazănoapte**: miezul nopții (aici).

Pe străzi se plimbă liber crocodili

Pe străzi se plimbă liber crocodili
(Pierit-au câinii cu covrigi în coadă),
N-ai zice c-au ieșit să se repeadă
La tot ce mișcă-n fața lor, febrili.

Îmbracă haina de actori umili,
De parcă și-ar zidi o baricadă –
Căminul lor e « teatrul de estradă »,
Acolo unde sunt bufoni agili.

Scăpați din zoologica grădină,
Rudenii cu maimuțe și pantere,
Își lasă empatia-n carantină,

Când trec grăbiți prin colț de emisfere,
Și prind contur în viața citadină –
Din servilism și teamă storc putere.

Sub pleoape zace-un țipăt obosit

Sub pleoape zace-un țipăt obosit,
Ce-mi locuiește lutul de o vreme
Și se frământă-n vechile dileme:
Să se avânte ori să stea pitit?

Descătușat în margini de poeme,
Se-aruncă-n plin ca un nesocotit,
Crezând c-amarul i s-a isprăvit –
Ecoul său dă iama prin lexeme.

Se face țandări muza prigonită –
Salvez un ciob cu mare greutate
Și îl ridic la rangul de pepită;

Mi-arunc povara lui Sisif din spate
(Mușca din mine piatra parazită);
Mă-nchid în rimă ca într-o cetate.

Culeg din lanul toamnei noi abisuri

Culeg din lanul toamnei noi abisuri –
Pe chipul tău se-așterne-n voie praful;
Conflictele au strepezit cearșaful,
Gonite de un teanc de compromisuri.

Rămâne din iubire epitaful
Și alte seci, nevolnice înscrisuri,
Ruine de bolnave paradisuri,
Ce-și lasă-n pieptul meu autograful.

Mi-atât de sete să m-atârî de lună,
În cuibul stelei mie hărăzită,
Să-nchid zenitu-n coaja de alună,

Să prind și calul nopții de copită,
S-aud în mine verbele cum tună,
Să nu-mi mai fi povară și ispită!

Ceasornicul din gară a tăcut

Ceasornicul din gară a tăcut,
Mult prea bătrân să numere secunde
Și obosit, în schemele-i rotunde,
Să se adape din necunoscut.

Sătul de critici, ar pleca oriunde,
Având pe zeul timpului drept scut –
Dușmanul ce din haos s-a născut,
Ca să ne joace viețile în runde.

Nevolnici călători pierduți de șine,
Purcedem în turnee fără ceas,
Uitând că o liană ne susține

Deasupra unui tainic “bun-rămas”;
O arcă fără Noe ne conține
Și tragem praful vremilor pe nas.

Pierdut în oaza calpă a plăcerii

Cu mâna-ntinsă, mut ca o statuie,
Vorbești pe limba surdă a durerii;
În iris îți pulsa candoarea verii,
Când nu gustaseși clipa amăruie.

Pierdut în oaza calpă a plăcerii,
Cu sufletul de mult bătut în cuie,
Cohortele de monștri-n tine suie,
Trăgându-te-n gheena decăderii.

Pe fundul sticlei încă îl mai cauți
Pe Jupiter, ce te-a uitat de tot;
Drumeții te înconjură, precăuți –

Oroarea lor se-mpiedică de-un ciot;
Ți-ar trebui vreo douăzeci de Plauți*,
Ca să-ți adune viața din borhot.

***Plaut** (250 î.Hr.-184 î.Hr.): comediograf; este considerat părintele teatrului roman preclasic și cel mai semnificativ autor al începuturilor literaturii latine.

Poetul nu-i un simplu muritor

Poetul nu-i un simplu muritor,
El face pact cu verbele pe viață;
Extrage chiar din para mălăiață
Nectar de sensuri ca întăritor.

Adaugă încet o rimă creață,
Pe post de condiment, în malaxor,
Și-o porție de suflet, ca decor;
Se-nchide-apoi în mica-i fortăreață.

Oștirile de-angoase îl atacă;
Își pregătește bolul cu otravă.
Când presupui că vidul îl înșfacă,

Mai stoarce din cerneluri o octavă*;
În existența-i moale și opacă,
Răsar scânteii din lira sa firavă.

***octavă**: strofă de opt versuri endecasilabice, dintre care primele șase cu rimă încrucișată, iar ultimele două cu rimă împerecheată (aici).

Un ciob din nerostitele furtuni

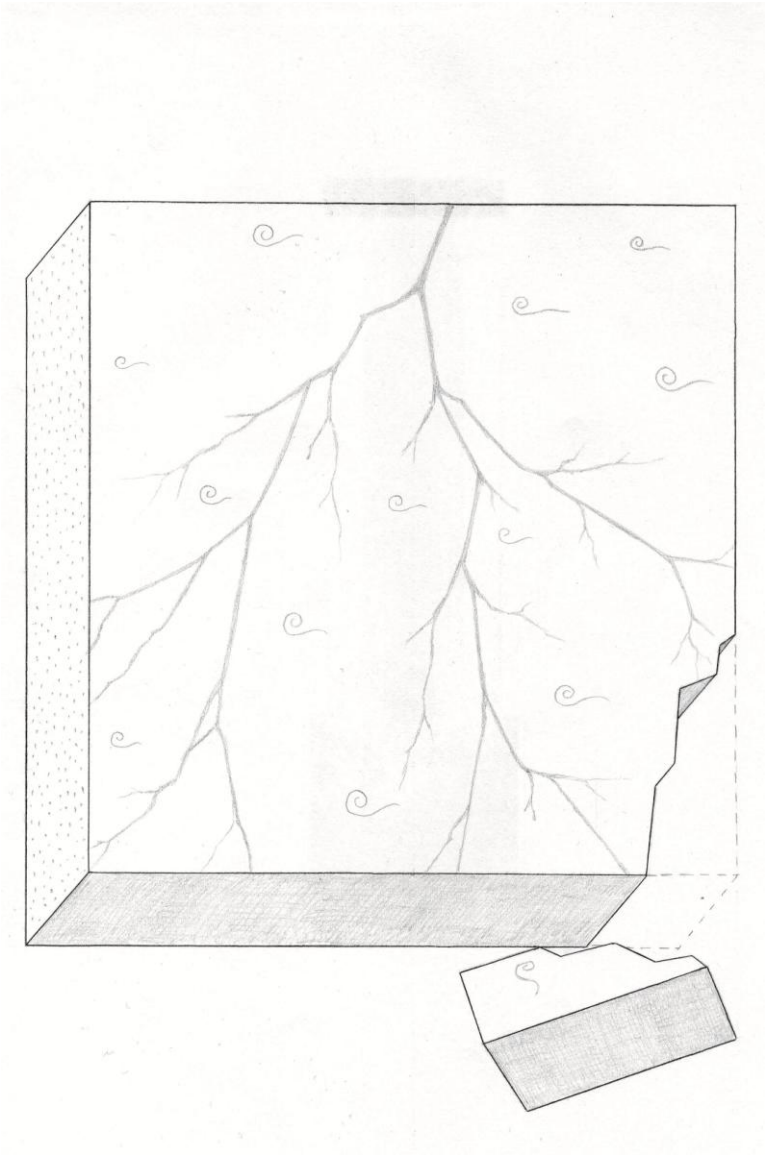
Un ciob din nerostitele furtuni
Năprasnic explodează între noi,
Se-adună stropi de fiere în convoi,
Eterul se prelinge pe tăciuni.

Se leapădă norocul de trifoi,
Sub vântul spulberând o zi de luni,
Se dau de ceasul morții rațiuni,
Neliniștea zvâcnește-n amândoi.

Copacul urii își înalță chipul
Din nopțile uitate-n vechiul parc;
În sânge Nyx* se cerne ca nisipul

(Pe-un fir de praf, nălucă, te îmbarc),
Abia acum (ți-)am înțeles tertipul,
Când Eros ia o pauză de arc.

*Nyx: zeița nopții, în mitologia greacă.

Cu aventura prinsă de călcâi

Cu aventura prinsă de călcâi,
Am rătăcit ca un pirat prin viață,
Salvat de prin bulboane la mustață,
Colac pe visul fără căpătâi.

Mi-a mai rămas din țel o mogâldeță –
O umbră a nădejdlor dintâi
(Pe-un zid în care nu vrei să rămâi
Blocat ca-ntr-o eternă fortăreață).

Aștepți tăcut (cum biata Penelopă
Iubirea-și aștepta, țesând agale)
Să tropăie în tine-o antilopă,

Să-ți scapi ființa de corset ori zale
Și zâmbetul să-ți mântui de-o sincopă;
În osul minții colectezi pumnale.

Pădurea se dezbracă...

(cvasisonet)

Pădurea se dezbracă de miturile sale,
De câte ori toporul se-nfige-n trupu-i plin;
Căzuți sub neputința durerii ce-i conțin,
Copacii rup din beznă cu ramurile goale.

Le-mpresură coroana un geamăt hialin
Și luna priveghează masacrul printre zale;
Sub trunchiurile frânte – mulțimea de opale
A frunzelor învinse, candido ca un crin.

În scorburi hibernează doar plânsetul de graur,
Constrâns să-și poarte zborul spre un meleag străin;
Din lumea de poveste cu filele de aur

Rămas-a în picioare un secol anodin.
Nepăsători, vrăjmașii cu suflet de balaur
Ne-au mai lăsat în minus cu încă un suspin.

Când răutatea își înfige dinții

Când răutatea își înfige dinții
În lutul plămădit de Savaot,
Nu Îl mai iei pe postul de pilot
Al propriului destin; îți vinzi și sfinții.

Bonomul vesel se transformă-n ciot –
Te-afunzi adânc în puțurile minții
Secate de iubire, și arginții
Primesc tăcut emfaticul tău vot.

Te soarbe-o nebuloasă-nfometată –
Nu știi că ești meniul principal.
Dacă-i propui din listă să te scoată,

Te-ncătușează-n bolul ei oval
Și te mixează-ncet cu apă plată;
Îți devorează eul la final.

Mă tem de înfrățirea cu Megera

Mă tem de înfrățirea cu Megera*,
E ca o râie colindând prin lume,
Îi place sânge proaspăt să consume;
Străbate câmpul, valea, emisfera.

Adeptii ei își dobândesc renume
Născând invidii și-ngropând himera,
Dar uneori se schimbă calimera
Și li se-ntâmplă țelul să-și afume.

Când se-alipesc Alecto*, Tisiphona*,
E deslușit că lupta-i inegală;
Îți iei avânt să răsucești timona,

Și te trezești înghesuit în cală;
Înebunit de frică, spargi cremona –
Te-ai molipsit de-o ură tropicală.

***Alecto, Megera și Tisiphona:** cele trei divinități infernale; cele trei Furii (în mitologia greacă).

Aș vrea să fiu săgeată de zeiță

Aș vrea să fiu săgeată de zeiță
Și să mă-mplânt în asprele cuvinte
Ce mi-au trecut ades pe dinainte,
Zdrobind poeme-albastre în matriță.

Apoi aș trage-un glonț în jurăminte
Care-au murit în stadiul de „notiță”;
Aș mai păstra din plumb o rămășiță,
Ca să trimit minciuni la „cele sfinte”.

De-a pururi înfrățite cu Athena
Mi-s visele ce-Olimpul îl cuprind,
Dar secetă și beznă-i în arena

Din lutul Evei, așchii zămislind;
Un zombi mă unește cu antena
Care captează umbrele cu jind.

Urâm c-un apetit gargantuesc

Urâm c-un apetit gargantuesc,
Urâm orice, oricât și orișiunde,
Lăsăm lichidul negru să inunde
Un ultim colț de freamăt pitoresc.

Ființa noastră-i aptă să scufunde
Un câmp de maci într-un dezgust „firesc”,
În timp ce sub umbrela nopții cresc
Lăstari de rău cu gemete fecunde.

Sarcasmul lui Rabelais e vechea armă
Ce sare-n toc când viciul prinde viață.
În fresca lumii pietrele se sfarmă,

Și timpul este scamator pe ață.
Din ego(t)ism se naște-o nouă karmă;
De noi, cu scai, invidia se-agață.

Singurătăți transparente

Singurătatea mea e transparentă –
E o fereastră-n care mă privesc,
Unde-mi rânjește-un personaj grotesc
Ori unde umbra-mi lasă o amprentă.

Singurătatea ta e-un vid “firesc”,
Când nepăsarea mârâie, latentă.
Se-ntoarce spleenul, leneș, în placentă;
Din gânduri sterpe, așchii răbufnesc.

Singurătatea noastră-i purgatoriu,
E-o temniță cu rol de cal troian;
Ne scrie timpul un rechizitoriu,

Suntem sorbiți în hăul subteran.
S-a desfi'ntat Edenul provizoriu;
În așteptări se stinge un vulcan.

Divina poezie

Cu pași timizi, din zâmbetul celest,
Coboară diafana poezie,
Cu-alaiul ei de flori și fantezie,
Tivită pe un colț de palimpsest.

Setată pe suspin și reverie,
Din pisc de nour face-un simplu gest –
Cotește-ndemânatică spre est
Și cade-n cupa mea cu abulie.

Când zaci în carapacea de regrete,
Sub gândul jilav care te-ncovoiaie,
Și crește-n tine, magic, un burete,

Ce-absoarbe-n grabă cețuri și noroaie,
Aștepți cu râvnă verbul să te-mbete;
Din slavă, iambii se deșiră-n ploaie.

Bătrâna pană nu mai e la modă

Bătrâna pană nu mai e la modă –
Slăbită, cocârjată, s-a retras,
Căci lebăda, aflată în impas,
Considera cerneala incomodă.

Consoanele, oprite la taifas,
Se-nghesuie pe tasta cea comodă,
Să prindă-un loc la strania metodă,
Ce greu imprimă sufletului glas.

Când muzele se-ncaieră-n tabletă
Și parcă-ți vezi trecutu-n hologramă,
Mai faci la monitor o piruetă,

Sperând ca verbul să te bage-n seamă,
Te pierzi de tot pe magica planetă;
Auzi morfeme sângerând de teamă.

Din minte-mi pleacă visele-n galop

Din minte-mi pleacă visele-n galop,
Cu tot cu gratii și cu tot cu mine,
Cu tot cu muguri, flori și cu stamine,
Cu tot cu slove și cu tot cu op.

Hiena solitudinii revine –
Î(m)i curăț masca gri de mizantrop,
Din zâmbete-mi adun un sfert de snop
(S-au sinucis și au rămas puține).

Din amfora cu stele nu mai gust,
De când se dau și razele pe porții;
Mai am la purtător un pai îngust,

Prin care sorb o culpă de proporții;
Mă cert în gând cu zeul cel injust,
Că stau la rând la marginile sorții.

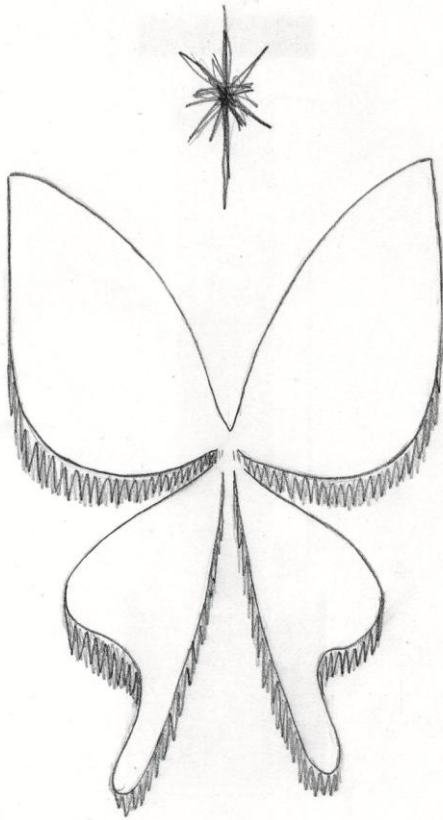
E totul alb și totul e lumină

E totul alb și totul e lumină,
Pășesc tiptil pe poartă-n paradisi –
În pieptul tău e leagănul promis,
Acolo chiar și noaptea-i cristalină.

Cândva, pe chipu-mi, zâmbetul nescris
Își ascundea o cută de rugină;
Avântul meu, uscat din rădăcină,
Se prăbușea la poala unui vis.

A răbufnit în scâncete iubirea,
Ca floarea unui cactus, ireală,
Un roi de fluturi s-a pierdut cu firea,

Pictând o Auroră Boreală;
Din haos s-a născut înlănțuirea
De inimi coapte-n clipa trivială.

Se-adapă luna cu fantasme

Se-adapă luna cu fantasme,
Din cerul ca un tom albastru;
Pe chipu-i fin de albastru
Se sparg tăcerile în spasme.

Prin gând aleargă-un murg, sihastru,
Se-mbată noimele cu basme;
Ascunse-n dalbe cataplasme,
Tratate-s răni de vis „măiastru”.

Coboară bezna peste situri,
Cu eleganță de mireasă,
Presară pulbere de mituri,

Dansând, pe fiecare casă;
Din rămășițe de-asfințituri
Se nasc secundele de rasă.

Prin iarna asta trec din nou cuvinte

Prin iarna asta trec din nou cuvinte,
Croindu-și scut din elegii celeste,
Când fulgi târzii, timide manifeste,
Țes lin și grav povești peste morminte.

În piept de brazi, pictați de frig pe creste,
Se-ascund istorii. Triste oseminte
Din veacurile dormitând cuminte
Își sapă criptă-n culmile agreste.

Un corb stingher sfidează veșnicia,
Cu țipăt spart, de dincolo de vreme;
Își face-n cheia sol ucenicia,

Ducând răbdarea lunii la extreme.
(Corvidul are însă și mania,
Adesea spectrul morții să îl cheme...)

Prizonier în scântece subțiri

La colțul străzii, un aurolac
Își ia grăbit o porție de vise;
Sub pleoape-o lume-ntreagă îi pierise,
Ca Hiroshima-n vârful unui ac.

În mintea-i, o câmpie de narcise,
Prin farmec, se transformă în copac;
În damful de eter nu are trac,
Nu-și simte(-n) răni fantasmele ucise.

Dar torța din adânc treptat se stinge,
Când punga-i s-a golit de rătăciri;
Descătușarea n-o mai poate-atinge,

Prizonier în scâncete subțiri;
Perfidă, disperarea îl împinge
Să afle-o nouă sursă de-amăgiri.

O dramă deghizată-n carnaval

„Mai bine mă nășteam o rămă-n clisă”
(Cum afirma un reputat poet*),
Să nu transport în cârcă vr'un regret.
(Sau poate-un vierme-n fragedă caisă...)

Să pot să fac din lacrimă balet
Ori să prepar comédii în culisă,
Din piesa mea de multe ori rescrisă,
Mi-aș zălogi o strofă din sonet.

Un pact cu umbra care sunt mă-mpinge
În iureșul de spaima și banal;
O greață din stomac până-n faringe

Împlântă-n conștiință un pumnal.
Prin pulberea de viață se distinge
O dramă deghizată-n carnaval.

*Este vorba despre poetul Adrian Munteanu din Brașov și despre poezia acestuia, „**Mai bine mă nășteam o rămă-n clisă**” (vol. *Fluturile din fântână*, Editura eLiteratura, București, 2014).

Poetu-nghite un ocean de slove

Poetu-nghite un ocean de slove,
Mocnesc în el catrene și terține,
Comete, nouri, cactuși ori verbine,
Meteoriți sau foste supernove.

E-un amalgam de rele și de bine,
Rătăcitor prin puste sau mangrove,
Rugând pe Zeul Timp să-i dezaprobe
Alunecatu-n hăuri sau ruine.

Se cuibărește-n sine un tezaur
De amintiri, regrete sau poveri,
Un albatros cu penele de aur,

Cavalerismul vechilor truvéri;
Culegător de stele din Centaur,
E-un posedat de „mâine” sau de „ieri”.

M-arunci brutal din vastul tău sărut

M-arunci brutal din vastul tău sărut,
În locul unde clipa se destramă;
Gioconda se încruntă după ramă
(Impactul cu realul a durut).

Prăpăstii reci în hăul lor mă cheamă,
Spunându-mi, într-un grai recunoscut,
Că noul sortiment de upercút
E-un editorial din vechea dramă.

Cămașa de iluzii s-a topit
(Cu pânza-i perforată-adânc de molii),
Brodată într-un ev nepotrivit,

Din firu-mpurpuratelor orgolii;
Năluca amintirii s-a coclit
În carnea descompuselor magnolii.

Pândește iarăși toamna...

Pândește iarăși toamna la răscruce,
Sperând să prindă poarta descuiată,
Cu plete-n vânt și proaspăt machiată
(Nuanțe vii, menite a seduce).

Pășește-agale, parcă e sedată,
Privind cu teamă razele năuce;
O consolează frunzele caduce
Și-n zări surâsul unui nor de vată.

Deodată vinul murmură în vie –
E-o simfonie demnă de-o orchestră
Ce-i costumată-n haină arămie,

Având “intrusa” blondă drept maestră,
Cu o baghetă lungă, cenușie;
I-e martor Bacchus, umbra sa terestră.

Maestru-n periaje...

Maestru-n periaje, accede cu iuțeală
Pe scara ierarhiei în orișice sector,
E apt să-l concureze pe orișice actor;
La saltul lui în breaslă te ia cu amețeală.

Ai crede, după “grade”, c-un zeu i-e protector;
Ca mierea-i este glasu-mbibat de lingușeală.
Adesea te servește cu “plin” din trasta-i goală,
Și “gol” e când se-nvârte în noul său decor.

Ajuns rapid pe culme-l izbește brusc uitarea,
Se leapădă de “treapta” pe care a urcat,
Iar ifosul gigantic îi crește ca tumoarea –

Prostia, îngâmfarea sunt greu de operat.
Nălțându-se întruna, aproape-atinge zarea,
Dar pân’ la urmă cade din zborul fabricat.

Din ochiul meu zburat-au pescărușii

Nu mai aud în cântec niciun cântec,
Nu mai extrag din versuri niciun vers;
Pierdută pe tărâmul cel advers,
Mă soarbe-ncet al nopților descântec.

Am mai făcut în pripă un demers,
Chiar la Hemera, ce ascunde-n pântec
Lumina coborâtă dintr-un cântec,
Gestantă într-un ghem de univers.

Din ochiul meu zburat-au pescărușii;
Rămas-a-n loc o scorbură de ger
Și-o lacrimă proptită-n tocul ușii,

Blocată între „cert” și „efemer”;
Se-nfig în fulgul clipelor țărâșii.
În neaua minții sapă un junghér.

Ni-i viața toată o alegorie

Ni-i viața toată o alegorie;
Sărim din X în Y pe un preț,
Pe care fiecare precupeț
Și-l stabilește-n gând cu acribie.

Temeinici la înotul de obleț,
Sărmani soldați plecați în pribegie,
Voim să ne fixăm o strategie
La datu-n gropi și-ntreceri în dispreț.

Când existența ne încătușează
Ca o cămașă strâmtă sau prea largă,
Esența-i prinsă într-o parafrază

Ajunge ca egoul să ni-l spargă;
Păpuși de lut cu râsu-n metastază
Ne împietrim, dar anii ne aleargă.

Aș vrea să fiu aripa ta albastră

Aș vrea să fiu aripa ta albastră
(Să port sub pene muguri de Lactee)
Sau poate-un fulg desprins din odisee,
Să-mi fii erou sau pasăre măiastră;

Să am în ochi magia unei fee,
Să te transform în irisul din glastră
Ori să te prind în sticla din fereastră,
Să mă cufund în tine ca-n Egee.

Dar tu preferi să te-adâncești în oaze
De întuneric și melancolie,
Fi'ndcă urzeala densă-a unei fraze

E mult prea mare pentru o chilie,
În care egoismul-kamikaze
Te-ar înfrâna să-ți dai o amnistie.

Subit te-ai transformat în inorog

Subit te-ai transformat în inorog,
Îți crește-un corn (în suflet) și copite;
Prin resturi de iubire decrepitate,
Constat că de simțire ești olog.

Puteai cândva, cu vorbe smălțuite,
Cu eul meu să porți un dialog;
Acum semnezi arid un epilog,
Storcând din pix tăceri nebănuite.

Au ostenit și caii la caleașcă
(Ne îndreptam în ea spre zări de aur);
Sorbeam nemărginirea dintr-o ceașcă,

Iar verbul, rima ne erau tezaur.
Catârul fricii aprig mă împroașcă
(De-a nu te transforma în minotaur).

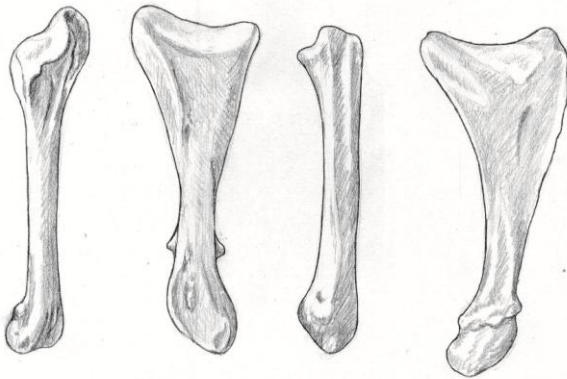
Ne-au ruginit tăcerile în oase

Ne-au ruginit tăcerile în oase
Și clipele se sfarmă, adormite;
Oglinzile cu mutrele scrobite
Se sparg instant sub rânjetele roase.

Mulțimii de roboți îi cresc copite
Și cozi înfipite-n gânduri veninoase;
De vrei să scapi din steiul de grimase,
Te pierzi în golul plin de oi și vite.

În mine crește pofta, cât un nuc,
Să sigilez fereastra spre nimic,
Să trag seninu-n piept ca pe-un trabuc,

Și culegând plăceri din spic în spic,
Să mă preling din lutul meu caduc,
Storcând de ani și sori un timp calic.

În valsul pe drumul spre rai

În valsul pe drumul spre rai,
Scornim cu talent piruete,
Prin drame plutind sau pamflete,
Cu visu-agățat de un pai.

Rămân din fantasme schelete,
Speranțele prind mucegai;
Inviți un hulub la un ceai
Și-ți vine în loc un erete.

Încerci și o polcă, un twist,
Că poate-i mai *funny* voiajul;
Pe când te consideri turist,

Te-nghite cu poftă mirajul.
Din scena cu iz realist,
Rămâne în viață titrajul.

Mă sprijin visător de glasul tău

Mă sprijin visător de glasul tău,
Deși chemarea i s-a frânt de-o vreme;
Încerc să-(ț)i caut urma prin poeme,
Dar fiecare vers ascunde-un hău.

Mi-ai fost și salvator, mi-ai fost călău,
M-ai dezgolit de viață și foneme,
Dar slova-și construiește stratageme,
Să urce iar pe piscuri de Ceahlău.

În cordul meu e casa în ruină;
Pășeai cândva adesea peste prag,
Acum e doar o biată vizuină,

În care stau furtunile-n șirag.
Mă furișez c-o teamă genuină,
Să nu se surpe-un colț din sarcofag.

Atârnă greu tavanul peste mine

Atârnă greu tavanul peste mine;
În temnița de lut ce mă-ncolțește,
O pânză de paing se zămislește,
Dând viață unor ample crinoline.

O gratie strivită-mi prevestește
Noi sensuri țopăind pe trambuline;
Prin sita frământărilor divine
Se cerne-n ploaie stihul, ce dospește.

Accept cadoul sfânt cu bucurie –
De clipa fadă mă descătușează,
Mă duce-n tihnă în călătorie

(Un înger sociabil mă veghează),
Acolo unde-avântu-mi reînvie;
Îmi torn grăbit poverile-ntr-o frază.

În sanctuarul pașilor de fum

În sanctuarul pașilor de fum
Prin existența gângavă, bolnavă,
Mai inspirăm o porție de-otravă
Și ne-amăgim că-i apă de parfum.

Înțepenim în dricul plin de lavă,
Obișnuiți cu iadul oarecum
(Credința zace-n pulbere și scrum),
Dezancorați de fapte de ispravă.

Morișca sorții vântură din vise,
Neobosită, plină de elan;
Muncește gratis, fără card sau fise,

Cu hărnicia unui șobolan –
Se-nvârte „balerina” până ni se
Aprinde noaptea-n cugete spontan.

Condurii ploii-aleargă pe trotuare

Condurii ploii-aleargă pe trotuare,
Cu pași mărunți și si(n)guri, în cadență;
Izbiți de ziduri până la demență,
Dețin ardoarea valului de mare.

Pătrund pustiul până la esență,
Când în *lăuntru* fumegă și doare,
Aruncă mâl și resturi prin „sertare”;
Judecători tiranici, n-au clemență.

Natura are vasta-i tânguire
(Al cerului profund, fierbinte geamăt),
Când timpul zvârle toamna peste fire

Și ne trimite-al picurilor freamăt;
Trezindu-ne din „sfânta” amorțire,
Ne vom feri de negura din teamăt.

Fruntariile clipei au ucis

Fruntariile clipei au ucis
Speranțe, zeluri, muze ori concepte,
Fărâme vii de replici înțelepte
Și un cvartal din țelul indecis.

Mă-mpotrivesc sentințelor nedrepte,
Silabisind un soi de compromis;
Cataloghez poveri în manuscris,
Apoi casez minutele defecte.

Împovărat de plumbul din cuvânt,
Drumeț plăpând, cu glezna firii ruptă,
Spre malurile orei mă avânt,

Din care timpul văduvit se-nfruptă,
Și câte-o poezie mai frământ,
Ca să-mi hrănesc adicția abruptă.

Ai timpului zarafi ne iau dobândă

Ai timpului zarafi ne iau dobândă
La fiecare ceas pierdut degeaba;
Plătim cu sânge slova ori silaba,
Făcând nimic și pretinzând izbândă.

Cărăm păcate și poveri cu roaba,
De la un zid la altul, ca osândă;
În „cercul strâmt”, cu raza sa plăpândă,
Tânjind la grâu, ne-alegem doar cu pleava.

Fugim spre nicăieri, ca la concursuri,
Mințindu-ne c-un pódium ne-așteaptă;
Ne credem dascăli, ținem vesel cursuri,

Predând și „cum se pică de pe-o treaptă”.
Ne rătăcim în sute de parcursuri,
De la *niciunde* către *Sfântu-Așteaptă*.

Adun în verb schelete de simțire

Adun în verb schelete de simțire
Din cimitirul dragostei murinde,
Ce a rămas în pană de merinde
Și face sluj pe-o cratimă subțire.

Aș cumpăra (dar nimenea nu vinde)
Semințe coapte, gata de-ncolțire
În sufletul deșert, să mă inspire,
Un lujer ce spre viață se întinde.

Sunt o furnică-n colbul amăgirii,
Cărând în spate stihuri în proteze,
M-adăpostesc sub aripa menirii

De-a face luturi, firea să vibreze;
Ca să ajung la coapsa fericirii,
Îmi cațăr visu-ades pe metereze.

Cerneala-mi curge-n vene cu putere

Privirea ți se plimbă lent pe mine,
Lovindu-se ușor de pliul pielii;
Duios se-atinge albul de camelii
De zâmbete tivite cu suspine.

Răpusă sub marama fierbințelii,
M-agăț de cer cu încleștări feline,
Iar carnea mea, ce-avidă te conține,
Topește-n magmă stârvul răfuielii.

Cerneala-mi curge-n vene cu putere,
Dărâmă un obstacol după altul.
Storc zecile de verbe-n frapiere;

Sub coaja lor cea dură ca bazaltul,
Ajung la miezul ce îmi dă putere,
Uimită cât de dulce e asaltul.

E-n faliment de-acum și poezia

E-n faliment de-acum și poezia,
Pierdutu-și-a scrierile și harul –
Nu bei din ea agheasmă cu paharul,
Nici nu-ți sădește-n coastă frenezia.

Și-a preschimbat cămașa sau pieptarul –
Pe stilul ”vechi” setată-i amnezia;
Încet, (ț)i-a sucombat euforia,
Îi guști în pripă gheața și amarul.

Un pumn de vorbe-ți gădilă auzul,
Da-n seva lor adesea e otravă;
Vrei să te-opui, să stăvilești abuzul,

Dar te lovești de-o inerție gravă –
În țesătura-i, verbul are uzul
De-a renega cu zel o eră-ntreagă.

M-am desfrunzit ca toamna cea rebelă

M-am desfrunzit ca toamna cea rebelă,
Ce zâmbete trimite la plimbare;
Mi-am dezvelit o rană creatoare
Și mi-am închis în piept o filomelă.

Sunt sclava unei pete de culoare
Din viața mea cu iz de acuarelă;
M-arunc constant de pe a sorții schelă,
Sperând naiv ca visul meu să zboare.

Aș vrea să fiu o trâmbiță vibrantă,
Ca să trezesc natura moartă-a firii,
Să mă dezbar de-un rol de figurantă

Pe scena unde mor toți trandafirii;
Mai am pe stoc o notă distonantă
Și-un strop din năzuința nemuririi.

În frunze încolțește-o nouă toamnă

În frunze încolțește-o nouă toamnă,
Flămândă să deguste din culoare;
În ramură, poemul reappare –
Pădurii-autograf îi dă o “doamnă”.

Se-mbracă iar în strai de sărbătoare,
Ce pentru noi dantele vii înseamnă;
Portocaliul, roșul n-o condamnă
Că-n toate, nostalgia e o stare.

Mi-e dulce crucea: să-ncropesc sonete,
Turnând în ele frământarea zilei.
M-absoarbe verbul azi, ca un burete,

Trântindu-mă la marginile filei;
I-adaug din *Răpciune* epitete,
Culese cu dârzenia cămillei.

În lutul nostru doarme o poveste

În lutul nostru doarme o poveste,
Ce se trezește, șchiopătând, la viață –
E când o amazoană rea, semeață,
Când o prințesă cu-nsușiri celeste.

Aruncă din coperte manifeste,
Încinse cioturi sau bucăți de gheață;
Îți fură timpul, că-i o mare hoață,
Pretinde că te-nvață și-ți dă teste.

Parcurgi din foi cu sufletul la gură,
„Necurios” să-(ț)i știi deznodământul;
Setos de zbânțuieli și aventură,

Te prinde-n gheara lui de foc avântul,
Dar la final, cu degete de ură,
Te trage în căuș, zorit, pământul.

În carnea unui vis nu este țară

În unghiile soarelui m-agăț,
Cu o voință moale, solitară;
În dans lasciv pe-o rază, ca la bară,
Și câte-un an-lumină mă răsfăț.

În carnea unui vis nu este țară.
Prefer să dorm, în somn să mă dezmăț,
Să nu mă las târâtă într-un hăț,
În lumea „vie” cu simțiri de ceară.

Întinsă pe rădvanu-nfierbântat,
Ca o pisică torc la gura clipei,
Îmi construiesc din zâmbete palat,

Plantând în jur discreția tulipei,
Dar cariile rod neîncetat
Din raiul strâns la marginea risipei.

La copcă vreau să îmi încerc norocul

Plecat-am azi la pescuit de verbe,
La copcă vreau să îmi încerc norocul,
Că poate mi-a venit subit sorocul
S-agăț, în silă, câteva proverbe.

De-un timp, de-nțelepciune-i plin obrocul,
Se (z)bat cunoscătorii să-și conserve
Mai abitir din „perlele” superbe,
Gândind în sinea lor că-i nostim jocul.

Plonjăm într-un șuvoi de tragedie,
Fără-a purta costumul de scafandru;
Tăiem din anotimpuri o felie

Și-o mestecăm la fiece meandru,
Crezând ades că soarta ne-o rescrie
Un gingaș ciripit de măcăleandru.

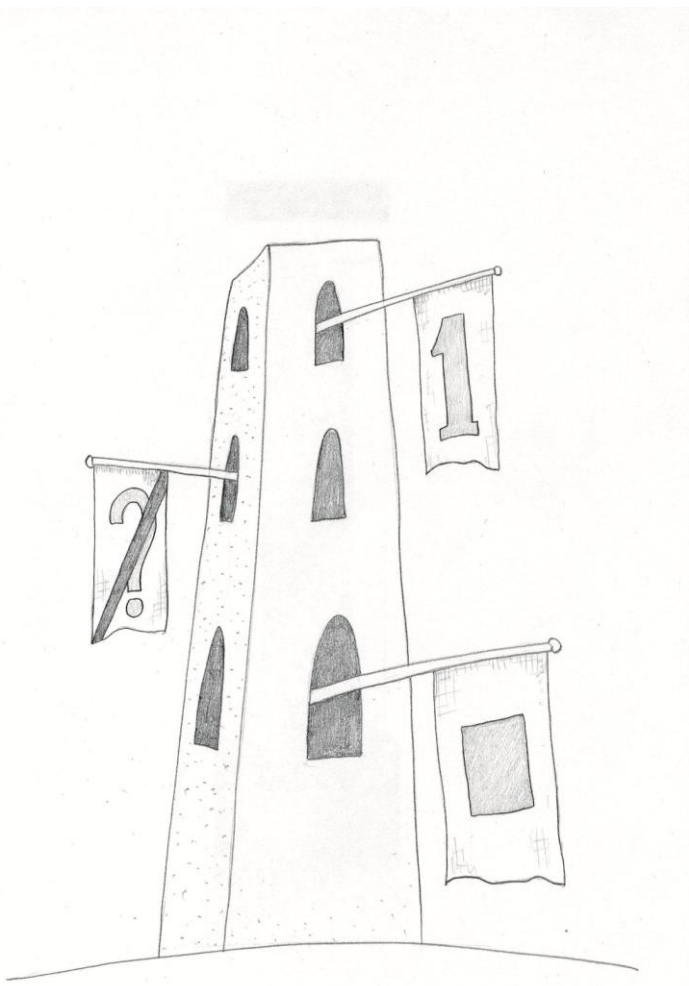
Pășesc pe lame așchii de iubire

Pășesc pe lame așchii de iubire;
Îmi dăruie înc-o lună sângerândă –
O nouă și sălbatică osândă,
Ce-mpinge lutu-mi veșted spre pieire.

Lăsat-ai doar o pojghiță plăpândă
Din sufletu-mi sătul de înrobire;
Se-aruncă-n gol, c-o ultimă zvâcnire,
O pasăre confuză și plăpândă.

Ogarul vanității iar aleargă
Prin puste, ca o ploaie în cadență;
Egoul meu, aproape să se spargă,

Călcat e pe bombeu cu insistență.
Cu visele frângându-se pe targă,
Spre *Cupidon* mă-ndrept, să-i cer clemență.

În turnul vechi al mediocrității

În turnul vechi al mediocrității
E-nghesuială, iar se stă la coadă;
Așteaptă doar un semn, să se repeadă,
Cei scriși cu tatuajul vanității.

De lipsă de talente fac paradă;
C-un eu sorbit de pâcla răutății,
În ceata tristă a majorității,
Din coate dau, deprinși să stea-n cireadă.

Succesul e o stâncă până-n nouri,
S-o urci rapid te ia cu amețeală
(Colecție aleasă de lingouri,

Sortate cu avânt și osteneală),
Dar când ajungi, în fine, pe platouri,
Te prăbușești în tine din greșeală.

Să fie poezia doar o luptă

Să fie poezia doar o luptă
Acerbă între moarte și cuvânt,
Efortul de-a ne scoate din mormânt,
Pustiul când din luturi se înfruptă?

Să fie visul doar un soi de vânt,
Ce smulge din tenebre-o clipă ruptă
În sute de fâșii, o stea coruptă
Să cadă dezola(n)tă pe pământ?

Se spulberă fonemele în lanț,
Nemaifiind capabile-a susține
Ideile născute-acum cu glanț,

Aduse cu efort din țări străine,
Pe care unii nu ar da un sfaț,
Dar pentru alții-s miere de albine.

Pe-o ramură-nghețată stă un corb

Pe-o ramură-nghețată stă un corb,
Nu are caș, nu e pândit de vulpe,
Nu-i al lui Poe, nu poate să-și disculpe
Ivirea din tenebre ce-l resorb.

Mă înfior din gleznă până-n pulpe
La glasul lui, la suferința-mi orb,
Și simt cum crește-n mine, ca un morb,
Un ghemotoc din mii și mii de culpe.

Atunci când vestitorul lui Ondin
Pe aripi poartă beznele și umbra,
Devii un fantomatic pelerin,

Ce-și târâie himerele prin sumbra
Câmpie cu trecutu-i bizantin,
Visând cum să dansezi cu viața rumba.

Cobor adânc în mine...

Cobor adânc în mine sau urc adeseori,
Din grote de tăcere direct în minaret,
Din vaste cimitire în propriul cabaret;
Închid vremelnicia-n cutia-mi de comori.

Acropola de vise mă-mbie în secret
S-arunc din *stickul* humei colecții de orori,
Schimbând un roi de muște pe zborul de condori;
Acced eternitatea în ritmuri de sonet.

Atuncea când în vene-ți necheaz-un armăsar,
Ce tropăie și-mproașcă năvalnic din copite,
Țâșnindu-i jar sau flăcări cu iz de praf stelar,

Prin puste ori pe dealuri cu tenuri plumbuite,
Constați că nu-i poți pune vremelnic stăvilar,
Fiindcă armăsarul vocabule emite.

Plimbând aceleași verbe...

Plimbând aceleași verbe și noime-n poezii,
Ne credem os de genii, ființe unicate;
„Purtăm” înțelepciunea din tâmpla lui Socrate,
Ca pe o diademă, pe drumul spre vecii.

Cu aere măiestre, ce-s demne de palate,
Sluțim din mers foneme, le rupem în fâșii;
Visăm experiență cu plete colilii,
În timp ce umplem colbul cu vrafuri de păcate.

Cârpind cu sârg cuvinte, ne pierdem de esență,
Croim manierisme, de suflete stângaci;
Nu facem de la rele, trufie, abțință.

Cu iz de buruiiană, simțindu-ne copaci,
Pe când să trecem Styxul, intrăm în insolvență,
Vrând să-l plătim pe Charon cu rest de cozonaci.

Țâșnesc din noime așchii...

Țâșnesc din noime așchii și picături de sânge,
Ca din pădurea vieții, ciuntită de topor;
E fiecare slovă o piesă de decor,
Când n-o străpunși în rană și nu o faci a plânge.

Atunci când scrii ești rege sau doar un luptător
În ringul plin de zombii, sub sfoara ce te strânge;
Succesul te ridică, iar mai apoi te frânge,
Așa cum cade spicul sub coasă, pe ogor.

Să-ți drămuiești lumina, de vrei să nu te stingi,
Să-i luminezi pe alții e unicul tău scop,
Precum un far de noapte, spre ei să te prelingi,

Ascunde-ți în surâsuri tot plânsetu-ți miop!
(Arunci ades spre poartă grămezi întregi
de „mingi”,
Ca în final doar una să poată-atinge-un trop.)

Ascund sub pleoape fluturi în ciorchine

Chiar nimeni, niciodată, n-a văzut
Călcând pe cioburi lebăda din mine,
Făcând ocol pe plajele marine,
Cu dor de-un anotimp neprevăzut?

Ascund sub pleoape fluturi în ciorchine,
Plătind adesea nopților tribut;
Resimt în zbor o urmă de sărut
Și în speranță-un tril de clavecine.

Mă plec dorinței aprige de-a fi,
Ducând spre-nalt al patimilor clopot,
Când dansul muzei, as în armonii,

Deschide poarta viselor în șopot.
Mă soarbe azi poemul dintre vii,
Din vene îmi țâșnesc narcise-n ropot.

Cu cicatrici pe gânduri...

Cu cicatrici pe gânduri și falii spre-nainte,
Se rupe-n două osul eternului din noi;
Își sapă viitorul sub piele mușuroi,
Cu spaima că dezgroapă calvarul din morminte.

Ne scufundăm în mlaștini de lacrimi, verzi și goi,
Sau ne-ntrupăm în Ane sub zidul de cuvinte,
Nu știm că adevărul adeseori ne minte;
Ascundem sub bandaje al urilor puroi.

Ucidem în sarcasme și urmele de vis;
Hiene de simțire, dăm găuri în ființă.
Ne doare chiar și verbul ce încă n-a fost scris;

Ne trebuie, în pactul cu noi, adevăriniță
Că nicio-nșelăciune, de-un timp, nu s-a comis,
Și nu ne paște iarăși un rictus în voință.

M-aș strămuta în cuib de rândunici

M-aș strămuta în cuib de rândunici –
Un bob de viață încercând să scape
De coasa nopții-n tihnă, pe etape,
Să-și dezrobească țipătul de frici.

Mai tremur azi ca umbrele pe ape
Și-n piept am mușuroaie de furnici,
Când zborul către mine face: „plicii!”,
Izbindu-se de sunete mioape.

În liniștea din vorbe simt ostrovul
În care m-aș muta din goana sorții;
Aș rupe din zenit albastrul, movul,

Plantându-le pe-o pânză de proporții.
Acolo mi-aș împodobi alcovul,
Servindu-mi nemurirea-ncet, pe porții.

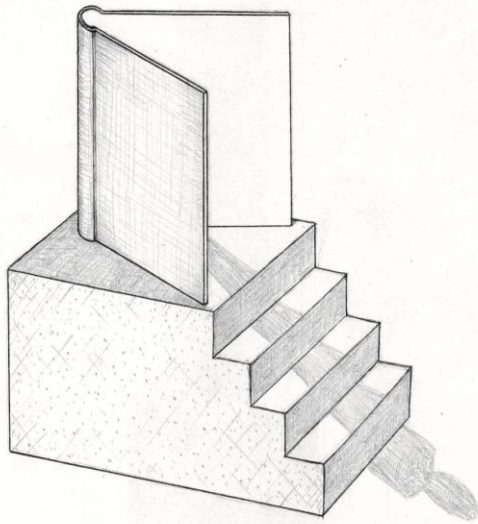
Un demn coborâtor din veșnicii

Poetul nu-i o lepră în cetate,
Doar îngerii îl pot înlocui;
În el nechează aprig herghelii,
Și clipele îi sunt ipotecate.

Un demn coborâtor din veșnicii...
Din lutul clipei serbede, uscate,
El poate face oaze sau palate,
Călcând cu talpa minții-n sihăstria.

Își strânge nălucirile-ntr-o ramă,
Pictează din cuvinte un tablou;
Paharul de morfeme-i este cramă.

Jucându-se pe el la cazinou,
Câștigă-arar câte-un bănuț de-aramă,
Apoi se-ntoarce-n sine, în ghetou.

Îmi împletesc din sunete cunună

Privesc chitara spânzurată-n cui,
Ca pe-o relicvă gata să îmi spună
Că osul clipei dornice s-apună
E un fragment din visul meu cel șui.

Îmi împletesc din sunete cunună
Și urc spre aștri sprinten, ca pe-un grui,
Izbindu-mă de ziduri amăru,
Regurgitat de-a norilor lagună.

Nu bănuiam că huma se lipește
De filamentul fiecărui cânt –
Magia coardei firea o topește,

Sfințind culoarea orei prin cuvânt;
Mă strâng puhoi de note ca un clește,
Când dau cu orizontul de pământ.

Cu zborul închis în pupile

Cu zborul închis în pupile,
Mă zbucium prin clipe de plumb;
Mai suflă în mine-un golumb,
Sub spaimetele-i reci, de reptile.

O cioară-ntr-un lan de porumb,
Intrată pesemne cu pile,
Își zvântă cu gesturi agile
Tunica închisă la bumb.

Mi-e toamna captivă în oase,
Îi simt apăsarea în stern;
Trec stoluri de păsări nervoase,

Pe calea din Rai spre Infern.
O umbră îmi ține de șase,
Topită în frigul etern.

Cuvintele sunt haine...

Cuvintele sunt haine pentru boțul
De spirit – rob tăcut în carnea clipei;
Nu au nicicum discreția tulipei,
Își urmăresc în fibra minții soțul.

Te amețesc ades ca fumul pipei,
Te-absorb în vers, te jefuiesc, ți-s hoțul,
Când în iubire vrei să faci negoțul
Cu jurăminte la cheremul pripei.

Sorbim distrași un bol primit din slavă,
Al sensurilor mute, dar adânci.
Cu vrilul praf, în stadiul de epavă,

Lovindu-ne de slove ca de stânci,
Sperăm naivi ca soarta noastră cavă
Să nu ne dea în râul fricii brânci.

De-o vreme sunt bolnavă de sonet

De-o vreme sunt bolnavă de sonet –
Ucigătoare, cruntă maladie,
Ce lasă răni albastre pe hârtie
Și-n inimă tranșee violet.

Vocabule ieșind din letargie
Mă-nțeapă-n ritm alert, ca un stilet,
Când fac cu Euterpe un discret
Contract de sonuri apte să mă-nvie.

Captivă-n formă-alerg să prind esențe,
Să pescuiesc nimicul din rutină;
Culeg fiori din alte existențe,

Să-mi încropesc fărâma de lumină,
Dar am pe stoc restanță la clemențe
Și simt un vid nestins în rădăcină.

CUPRINS:

Camelia Ardelean la antipozii minimalismului postmodern (prefață de Conf. Dr. Virgil Borcan) 1
Cioplesc cu dalta-n litere de-aramă 5
Se țin de tine noimele ca scaiul 6
Aștepți tăcut să te întorci acasă 7
Cu traista-n băț am pribegit prin lume 8
Cenușă 9
Bătrânul clopot... 10
În vechiul turn al dragostei e frig 12
Un vis nelocuit îmi dă târcoale 13
La sărbătoarea scrierilor seci 14
Tu m-ai făcut să mă despoi de mine 15
Un gol murdar ne spânzură de oase 16
Mi-s pleoapele cortine de brocart 17
Pe steaua poeziei e-o făclie 18
De ce mai scriu... 20
Sunt doctor de suflet... 21
E dragostea o noimă perimată 22
Luat-am des iubirea-n zeflema 23
Păianjenul iubirii te-a-ncolțit 24
Sonetul e-o mătase deșirată 25
Mi-a sângerat încrederea în tine 26
Perfuzia de-amor s-a terminat 28
Aleargă bidiviii toamnei iară 29
Pe străzi se plimbă liber crocodili 30
Sub pleoape zace-un țipăt obosit 31
Culeg din lanul toamnei noi abisuri 32

Ceasornicul din gară a tăcut 33
Pierdut în oaza calpă a plăcerii 34
Poetul nu-i un simplu muritor 35
Un ciob din nerostitele furtuni 36
Cu aventura prinsă de călcâi 38
Pădurea se dezbracă... 39
Când răutatea își înfinge dinții 40
Mă tem de înfrățirea cu Megera 41
Aș vrea să fiu săgeată de zeiță 42
Urâm c-un apetit gargantuesc 43
Singurătăți transparente 44
Divina poezie 45
Bătrâna până nu mai e la modă 46
Din minte-mi pleacă visele-n galop 47
E totul alb și totul e lumină 48
Se-adapă luna cu fantasme 50
Prin iarna asta trec din nou cuvinte 51
Prizonier în scâncete subțiri 52
O dramă deghizată-n carnaval 53
Poetu-nghite un ocean de slove 54
M-arunci brutal din vastul tău sărut 55
Pândește iarăși toamna... 56
Maestru-n periaje... 57
Din ochiul meu zburat-au pescărușii 58
Ni-i viața toată o alegorie 59
Aș vrea să fiu arípa ta albastră 60
Subit te-ai transformat în inorog 61
Ne-au ruginit tăcerile în oase 62
În valsul pe drumul spre rai 64

Mă sprijin visător de glasul tău 65
Atârnă greu tavanul peste mine 66
În sanctuarul pașilor de fum 67
Condurrî ploii-aleargă pe trotuare 68
Fruantariile clipei au ucis 69
Zarafii timpului ne iau dobândă 70
Adun în verb schelete de simțire 71
Cerneala-mi curge-n vene cu putere 72
E-n faliment de-acum și poezia 73
M-am desfrunzit ca toamna cea rebelă 74
În frunze încolțește-o nouă toamnă 75
În lutul nostru doarme o poveste 76
În carnea unui vis nu este tară 77
La copcă vreau să îmi încerc norocul 78
Pășesc pe lame așchii de iubire 79
În turnul vechi al mediocrității 81
Să fie poezia doar o luptă 82
Pe-o ramură-nghețată stă un corb 83
Cobor adânc în mine... 84
Plimbând aceleași verbe... 85
Țâșnesc din noime așchii... 86
Ascund sub pleoape fluturi în ciorchine 87
Cu cicatrici pe gânduri... 88
M-aș strămuta în cuib de rândunici 89
Un demn coborâtor din veșnicii 90
Îmi împletesc din sunete cunună 92
Cu zborul închis în pupile 93
Cuvintele sunt haine... 94
De-o vreme sunt bolnavă de sonet 95

De aceeași autoare:

- 1). *Cartea terapeutilor*, reportaje/interviuri, Editura Vultur ZM, Deva, 2002;
- 2). *Cursuri practice naturiste*, Editura Vultur ZM, Deva, 2004;
- 3). *Lacrimi de suflet*, poeme, Editura Emma, Orăștie, 2014;
- 4). *În oglinda sufletului meu*, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- 5). *Pasiune*, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- 6). *Ingenuitate*, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- 7). *Suflete de ceară*, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2016;
- 8). *Destine*, proză, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2016;
- 9). *Ecouri din tenebre*, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2018;
- 10). *La margine de curcubeu*, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2018;
- 11). *Urme de condei (I)*, cronici literare, eseuri, editoriale, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2018;
- 12). *Urme de condei (II)*, cronici literare, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2019;
- 13). *Anotimpurile cuvântului*, antologie de autor, poeme, Editura StudIS, Iași, 2019;
- 14). *În dialog cu Ionel Necula*, interviu, Editura StudIS, Iași, 2019;
- 15). *Flacăra cuvintelor*, coautor, cu Baki Ymeri, poeme, Editura Amanda Edit, Sinaia, 2021;
- 16). *Inimi de porțelan*, poeme, Editura StudIS, Iași, 2022;
- 17). *Urme de condei (III)*, cronici literare, editoriale, reportaje, Editura StudIS, Iași, 2022;
- 18). *Baghete de sticlă*, coautor, cu Miron Țic, poeme, Editura StudIS, Iași, 2023;
- 19). *Sonete fără perdea*, coautor, cu Valentin David, poezii umoristice, Editura PIM, Iași, 2024;
- 20). *Urme de condei (IV)*, cronici literare, editoriale, eseuri, Editura PIM, Iași, 2024.